

DARK Soul

sötét lélek 1-3.

„Ha ennél jobban a lapokra tapadtam volna,
akkor biztosan súrolja az orromat a papír...
Repült a kedvencek közé.”
– *ittimi78 @ moly.hu*

*Párizs
könyvek*

A L E K S A N D R V O I N O V

ALEKSANDR VOINOV

DARK *Soul*

sötét lélek 1-3

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2021

M.-nek, mindörökké

DARK *Soul*

sötét lélek I.

SÖTÉT LÉLEK

Az volt a legbosszantóbb az egészben, hogy senki sem tudta, mikor fogja feldobni a talpát a vén kecske. De a kényelmesebb várakozás kedvéért Stefano legalább elfoglalt egy jó kis bőrfotelt a kandalló mellett, Vince pedig mellette strázsált.

Nem számított ellenségeskedésre. Különben el sem jött volna; nincs olyan bátor. De attól még örült neki, hogy Vince mellette van. Így legalább volt egy szövetségese a szobában. A többiek átmeneti szövetségeseek vagy kifejezett riválisok voltak a bizniszben, ahol hamarosan elkezdődhet a kapja-marja.

Luigi Ferretti, a vén kecske jobbkeze belépett a szobába, és odament Rossihoz, a keleti part egyik vezéréhez. Suttogva váltottak néhány szót, aztán Rossi letette a borospoharát, megigazította az öltönyét, akár egy fiú, akit az igazgatói irodába hívatnak, és követte a *consiglieret*¹.

Stefano túlságosan alacsonyan helyezkedett el a táplálékláncban ahhoz, hogy ilyen hamar hívassák. Először a haldokló régi cimborái,

¹ tanácsadó (olasz)

aztán az ifjútörökök². Kétségtelen, hogy az öregember birodalmának legszaftosabb darabjai elkelnék, mire ő sorra kerül. De akkor sem engedhette meg magának, hogy ne jöjjön el, ha csak morzsák maradnak. Együtt kellett köröznie a többi cápával.

Megrezzent a telefonja. Csak egyszer: üzenete érkezett. Kihalásztta a zsebéből, és vetett egy pillantást a kijelzőre.

Jól szórakozom, de nagyon üres nélküled ez a szállodai ágy.

Elmosolyodott a gondolatra, hogy Donata ott van abban a párizsi ötcsillagos hotelben, selyem hálóingben – talán abban, amelyik olyan vörös, mint a kiontott vér –, kis mellei és kemény bimbói pedig szinte átszúrják a leheletnyi anyagot. Stefano átkozottul szerencsés volt, amiért elvette feleségül ahelyett, hogy a szeretőjévé tette volna. Még akkor is, ha időnként elküldte őt bevásárlókörútra Londonba, Párizsba vagy New Yorkba, amikor ennyire bele kellett bonyolódnia a családi ügyletekbe. Még akkor is, mivel Donata a saját bevallása szerint csupán azért vette a ruhákat, hogy kibújhasson belőlük a kedvéért.

Stefanónak kezdett elgémberedni a válla és a nyaka, ezért felállt, nyújtózott egyet, majd a nyitott erkélyajtó és a sós légáramlat felé vette az irányt. A sarokban két férfi pusmogott, akik belerondítottak a magányába, ezért elindult lefelé a széles lépcsőn, ki a villa elé.

A fehér murvával felszórt kocsifeljáró egészen az útig ki volt világítva.

Stefano belefeledkezett az óceán házon túlról hallatszó ütemes hullámverésének a hallgatásába, míg el nem nyomta azt egy közeledő gépjármű erőteljes, agresszív berregése.

Egy motor volt, csupa szögletes formával, feketére festve, féhéren izzó lámpákkal. Úgy száguldott végig a kanyargós ösvényen, mint ha a vezetője valami versenyt akart volna nyerni: végül vakmerően

² Korai szicíliai–amerikai maffiacsoport. Itt a maffia fiatal, reformista ágára utal.

elrántotta a kormányt, aztán egy színpadias fordulattal megállt, és teleszórt mindent murvával.

Beleértve Stefano kifényesített bőrcipőjét is.

A kormány fölé görnyedő motoros teljes és összeillő bőrruházatot viselt kevlárbetétekkel.

Mint valami modern kentaur két keréken.

Leszállt a motorról.

Hosszú, kecses lábai voltak, apró fenekén megfeszült a bőrnadrág. Egy nő? Szálkás és szögletes, de nőies; még az is, ahogy a motor alá rúgja a kitámasztót. A sisak némi ügyetlenkedés után kerül le. Alatta rövid, tüskés haj. *Nem nő* – nyilall bele Stefanóba pont úgy, mint a másik hideg, rezzenéstelen, eltökélt arckifejezése. A sápadt arcon a legsötétebb szempár ült, amit Stefano valaha látott, az ajkakat pedig mintha kés pengéjével metszették volna tökéletesre, élesre és halálusra.

A motoros bosszús pillantást vetett rá – a közelségére vagy arra, hogy bámul? –, de aztán megtorpant, és hosszasan szemügyre vette. Mosoly és a felismerés minden jele nélkül. Végül megfordult, hogy ráakassza a sisakot a kormányra.

Stefano elhátrált, de tovább figyelte, ahogy a férfi leszíjazza a motorostáskát, amibe éppen belefért egy alkalomhoz illő öltöny és a piperék.

Amaz megint rápillantott.

– Még nem halt meg az öreg? – kérdezte.

– Úgy tudom, nem.

– *Bene* – vont vállat a sofőr. – Most megyek, lezuhanyozom. Jössz?

Mi a bűdös franc? Stefano erőt vett magán, hogy ne hőköljön hátra. *Gondolkodj, Stefano! Gondolkodj. Hátha családtag. A fia? Unokatestvére? Unokája?* Nem engedhette meg magának, hogy ellenségeket

szerezzen itt, noha a férfi szavai, ez az ajánlat simán kinyíráthatja errefelé.

Jössz?

Úgy mondta, hogy bármit is jelenthetett.

Stefano a gúnyos mosoly mellett döntött.

– Az aligha lenne helyénvaló.

A motoros vállat vont, és elballagott mellette a ház felé. Az ajtónál álló őrkök megállították, ám ekkor elővett egy darab papírt a bőrruhájából, és átengedték. Mintha egy kicsit el is ámultak volna. Vagy összezavarodtak?

Stefano visszament a házba. Nem a motorost követte, nyilván nem. Nézte, ahogy felmegy a nagy főlépcsőn.

A bőrruha érdekes módon adta ki a vonalait. Stefano próbálta figyelmen kívül hagyni a többi részletet – a feszes kis segget, a széles vállakat és a hát V alakú vonalát –, ami ellentmondott a nőies első benyomásnak, amikor leszállt a motorról.

Nem mintha bármi keresnivalójuk lenne itt nőknek. Legalábbis vonzó, szingli nőknek nincsen. Stefano megrázta a fejét, és elfordult.

– Mi a faszt keres ez itt? – szólalt meg egy férfi, baljós pillantást vetve a lépcső felé.

– Battista-fiú – felelte sokkal fojtottabb, tiszteletteljesebb hangon egy másik.

– Gianbattista kezd szenilis lenni, ha megbízik benne – állapította meg gúnyosan emez. – Kurvára zsákbamacska.

– Hát, úgy tűnik, hogy maga Battista nem fog eljönni.

Stefano közelebb araszolt. Látszólag azért, hogy elhelyezkedjen a házban mindenfelé szétszórt kis kerek asztalok egyikénél, és úgy tett, mintha érdekelné a pohárba készített ropi, amihez még senki más nem nyúlt hozzá.

– Ő mit csinál amúgy mostanság?

– Azt mondják, rózsát termeszt – válaszolta a főnök, mit sem törődve a társa hitetlenkedő horkantásával. – Battista tulajdonképpen már nyugdíjba ment. Szerintem a fiú gondoskodik róla, hogy senki ne próbáljon szívességet kérni tőle.

– Biztonsági ember?

– Ó, igen. Ő ölte meg Diego Carbonét. Önvédelemből.

– Hallottam, hogy Carbone halott, csak azt nem, hogy ki tette – fintorodott el a másik.

– Megbízható forrásból tudom. Telenyomta ólommal, aztán megfojtotta. Mészárlás volt. Diego is meglőtte. Néhány hónapra kórházba küldte a fiút, vérmérgezéssel vagy valami hasonló szarsággal. Azt beszélik, hogy most már pont olyan örült, mint amilyen Carbone volt.

– *Cazzo*³ – pillantott fel a társa a lépcsőre, a motoros viszont már nem volt sehol. – Elhiszem.

Úgy nézett körbe, mintha próbálna kimenekülni a beszélgetésből, aztán felállt, és követett egy felszolgálót, aki egy ezüstitálcányi apró szendvicset egyensúlyozott.

Stefano tekintete találkozott a férfiéval, aki itt maradt.

– Elnézést. Véletlenül hallottam az iménti beszélgetést. Stefano Marino vagyok – nyújtott kezét.

Az információgyűjtés hasznosabbnak tűnt, mint a kandalló mellett ülve unatkozni. Stefanót feszélyezte a gondolat, hogy a motoros ölte meg Diegót – a végrehajtót, aki olyan erőszakos volt, hogy gyakorlatilag örültnek számított. Nem sok hírt hallott a keleti partról, annyira belefeledkezett a saját felségterületének a kis világába meg a saját közvetlen érdekeltségeibe.

³ pöcs (olasz)

De itt azért voltak érdekes nevek. *Il Gentiluomo*, vagyis Az Úriember, Gianbattista Falchi kifinomultnak tűnt a visszafogott modorával és az öszülő halántékával. Egy régimódi *consigliere*, mintha egyenesen *A keresztapából* szalajtották volna. Stefano eddig még csak egyszer találkozott vele, és hiába figyelmeztették előre, hogy Falchi cselszövő és szélhámos, mégsem tudott ellenállni a kisugárzásának.

Milyen különös, hogy az öreg *consigliere* egy olyan fiatal gyilkosra bízta a biztonságát, aki mintha leszarná a tradíciókat! Gianbattista Falchi hiába vonult nyugdíjba, még mindig jelentős befolyással bírt, talán szintén megengedheti magának, hogy ne foglalkozzon a hagyományokkal.

– Még mindig itt vagy – szólalt meg egy hang a háta mögött.

Stefano megfordult, mire túlon túl közel találta magát a motoroshoz. Azokban a fekete szemekben, amikben nem tükröződött fény, nem látszott semmi. Elállt a lélegzete az őt bámuló szempártól. Az ajkai pedig... istenem, azok az ajkak! A távolból hallotta, hogy a beszelgetőpartnere elnézést kérve távozik, ám egyáltalán nem figyelt rá, mint ahogy a motoros sem. Érezte a motoros testéből áradó forróságot. Elképzelte, milyen lenne megérinteni. Milyen lenne, ha az megérintené. Pislogott egyet, és távolabb lépett.

Csak ekkor tudatosult benne, hogy a motoros lezuhanyozott és átöltözött, ahogy ígérte. Rövid haja még vizes volt, és komoly fekete öltönyt viselt fehér inggel. Nyakkendőt nem. Az öltönyt úgy szabták, hogy elrejtse a fegyvert a jobb vállánál, ugyanakkor egészen sok szálkás izmot megmutatott. Egy cseppnyi zsír sem volt rajta.

– Nem hallottam a nevét – nyelt egyet Stefano.

– Barracudának szoktak hívni – hangzott a mosoly nélküli, tényyszerű felelet. Különösen illet a kifejezéstelen archoz ez a név. – Silvio Spadaro.

Spadaro kezét nyújtott. Stefano elfogadta. Határozott és száraz volt a szorítása, a bőre pedig durva. Hát persze, hiszen gyilkos, egy *sicario*, aki elégszer fogott már fegyvert ahhoz, hogy maga is hasonlóan keménnyé váljon. Stefano nyelt egyet. Nem kellett volna azon töprengenie, hogy milyen ennek az embernek az érintése.

– Stefano Marino.

– Tudom – vonta fel a szemöldökét Spadaro, és nem eresztette Stefano kezét. – Mióta várjátok, hogy az öreg meghaljon?

– A leukémia eltart egy darabig. Volt már néhány hamis riasztás korábban.

– Ez most igazi. Ezért vagyok itt.

Spadaro még mindig fogta a kezét. Stefano ráeszmélt, hogy elkezdett izzadni. Nem a félelemtől. Egyszerűen csak annyira erőteljes volt ez a férfi. Nem furcsa, nem örült. Csak játszadozott az ember elméjével. Pszichológiai hadviselés. Egy gyilkos dolga ez.

– Na, és hogy van mostanság Gianbattista Falchi? – húzta el a kezét a motoros markából.

– *Sta bene*⁴ – válaszolta gyorsan körbenézve Spadaro. Amint megszakadt a szemkontaktus, Stefano újra levegőhöz jutott. De aztán a tekintet visszatért, egyenesen az arcába meredve. – Engem küldött, hogy rójam le a tiszteletemet a nevében.

– Ő miért nem jött el?

– Az igazságot akarod hallani, vagy egy kegyes hazugságot?

Stefano fújt egyet.

– A régi barátjától csak elköszönne?

– Kurvára utálja a család többi részét – vetette oda Spadaro. – És rühelli a kórházzagot is. A hazugságokat, az udvariaskodó mosolyokat. Azt mondta, nem bízik magában, hogy nem rendezne jelenetet.

⁴ Jól van. (olasz)

Úgy tűnik, Gianbattista megbarátkozott a nyugdíjazásával. Vagy úgy gondolja, hogy itt veszélyben lenne. Stefano ezt elraktározta.

– Szóval úgy gondolja, hogy éppen te nem fogsz? – váltott ő is tegezésre.

– Talán azért vagyok itt, hogy az öreget ezúttal tényleg utolérje a halál – görbült felfelé Spadaro szája. – Tudod, mi jár itt az emberek fejében?

– Van egy erős tippem – nyúlt Stefano a ropiért. Jobban nyugtalanították a gyilkos szavai, mint ahogy azt be merte vallani. Nem számított erőszakra, de ezt a családnál sohasem lehet tudni, igaz?

– Ja, hát basszák meg – vetett még egy pillantást az összegyűlt maffiózókra Spadaro. – Egyiknek sem lennék a helyében.

Csak nem lehullott az álarc? Vagy ez kiszámított provokáció volt?

– Ó, miért nem?

– Nem tudod, mit csináltak Joey D’Amatóval?

Stefano kihúzta magát. Miért említi meg Spadaro azt a köcsögöt? Elég durva és nyugtalanító, főleg, mert a férfi úgy eltűnt, hogy még hulla sem maradt utána, amit el lehetett volna temetni.

– Én ezért nem tartozom senkihez – méregette Spadaro oldalra biccentett fejjel. Halkan beszélt, ám olyan erőteljesek voltak a szavai, hogy felértek egy gyomorszájon vágással. – Nem követem a kibaszott szabályait – nézett végig megint a tömegben azzal a kifejezéstartalmon fekete szemével, aztán Stefano arcára szegezte a tekintetét.

Stefanónak zsibbadt a szája. Még mindig nehezen kapott levegőt, és fogalma sem volt, hogy miért. Nem hagyhatta, hogy ez a férfi megfélemlítse. Nem tűnhet úgy, mintha túlzott érdeklődést mutatna. Akár Barracuda, akár nem – sőt, akár Gianbattista Falchi *protet-tója*⁵, akár nem –, egyáltalán nem engedhette meg magának, hogy

⁵ védenc (olasz)

gyanút keltsen. Akkor halott ember lenne. Baszódjon meg Spadaro, amiért zavarba hozta, és baszódjon meg ő maga is, amiért zavarba jött, viszont sohasem fogja kimutatni.

– Nos, add át Falchinak, amikor visszatérsz hozzá, hogy a legjobbakat kívánom neki.

– Meglesz – tisztelgett gúnyosan Spadaro, azzal lelépett.

Stefano igyekezett ellenállni a késztetésnek, hogy megigazítsa a nyakkendőjét, és még jobban igyekezett ellenállni a kísértésnek, hogy nézze, amint Barracuda átvág az egybegyűltek tömegén.

Elkapta Vincent pillantását.

Bár a testőr ellazult valamelyest, még mindig aggodalmasnak tűnt. Stefano tudta, miért. Itt egy *sicario*, aki egy „nyugdíjas” *consigliere* embere, még hozzá nem is akárkié, hanem a vén, dörzsölt Gianbattista Falchié, aki a saját jogán még sok főnöknél is nagyobb hatalomra tett szert... Ez mindenképpen nyugtalanító. Úgy „rója le a tiszteletét”, hogy minden, csak nem tisztelettudó. Úgy említette meg D’Amatót, mintha a köcsög megölése valahogy helytelen lett volna. Ráadásul kibaszott nyilvános helyen beszélt róla.

Stefano idegesen toporgott, aztán észrevette, hogy Luigi odamegy Spadaróhoz, és megérinti a vállát. A fekete szempár megvilant, és Spadaro olyan rosszalló pillantást vetett Luigira, mintha le akarná tépni a nála idősebb férfi fejét. De inkább benyúlt a zakója alá, két ujjal kihúzta a pisztolyt a tartóból, és átadta Luiginak. A *consigliere* szemrebbenés nélkül elvette, majd felment az emeletre. Spadaro követte.

Vince odalépett Stefano mellé.

– Ez rohadtul nem semmi. Idejön, és szinte azonnal fogadják.

– Hát, Gianbattista Falchi küldte.

– Nem tetszik a modora – bólintott Vince nagy komolyan.

– Kurvára rühellem.

Stefano nem a gyűlölettől lett libabőrös a férfi jelenlétében, ám ezt nem vallhatta be. Úgy tűnt, hogy Spadaro ilyen hatással van az emberekre. Az pedig, hogy láthatóan befolyással és hatalommal rendelkezett, tovább rontott a dolgon.

Vajon mire játszhat ez a pasi?

Spadaro visszatért az emeletről, közben felszolgálták a vacsorát. Két férfi, aki Stefanóval szemben ült az asztalnál, rögtön eliszkolt, még az előételt sem fejezték be. Az egyik újonnan megüresedett helyre huppant le Spadaro teljes nyugalommal. Újra nála volt a pisztolya.

– Nos, hogy mennek a dolgok a nyugati parton? – érdeklődött Spadaro.

Stefano vállat vont, egy falat bébispenóttal a szájában.

– Neked mi a támaszpontod?

– Olaszország – nyúlt a borért Spadaro, hogy töltsön magának egy pohárral. Vöröset. Mit sem törődve az őket kiszolgáló emberekkel, akik egytől egyig a különböző családok csicskásai. Ivott egy nagy korty vörösbort, miközben végig Stefanóra szegezte a fekete szemét. – Battistának van ott egy pár szép ingatlana. Fontolgatja, hogy megint használatba venné a régi szőlőskerteket.

Egy idősebb maffiózó megköszörülte a torkát, amikor Spadaro ilyen furcsán bensőséges módon hivatkozott Falchira. Spadaro egyáltalán nem reagált erre.

– Azt hittem, rózsát termeszt – jegyezte meg Stefano.

– Igen, és embereket is nevel – vetett sokatmondó pillantást az idősebb maffiózóra Spadaro. Talán mosolygott, ám ezt nehéz volt

megállapítani a szájához emelt pohárral. – Ő tanított meg lőni és ölni. Meg biciklizni.

Ó, igen. Mosolygott, de olyan „baszd meg” vigyorral, ami nem sokkal jobb egy gúnyos fintornál. Pislogott egyáltalán? Stefano nem volt biztos benne.

Azt beszélük, hogy örült.

Vagy csak szarik mindenre.

Stefano megköszöri a torkát, és próbálta nem bámulni azokat a bortól nedves ajkakát. Nem mintha Spadaro klasszikus értelemben jóképű lett volna. Ahhoz túlságosan rideg volt, túlságosan kifejezés-telen, túlságosan ragadozószerű. Ugyanakkor volt benne valami különös. Egy fejfordítás, egy pillantás, a hosszú lábak. Nőies. Langyi? Mintha nem lenne nevetséges, hogy egy tapasztalt *sicario* nőies lehet. Nem selypített, nem gesztikulált ernyedt csuklóval. Mégis volt benne valami, amitől úgy áradt belőle az érzékiség, mint egy tüzelő nagymacskából. Sokatmondó, csábító tekintete kiszipolyozta az összes fényt a szobából. Mintha körülötte forgott volna a világ.

A többi férfi is biztosan így érezte az asztalnál. A legtöbben nagyon igyekeztek, hogy figyelmen kívül hagyják Spadarót, Stefano viszont önkéntelenül is azon morfondírozott, hogy a *sicariót* vajon milyen kapcsolat fűzheti pontosan Falchihoz. A szokásokkal ellentétben – szinte megbocsáthatatlan módon – Falchi sohasem nőült meg. És sokakhoz hasonlóan jó tíz évet töltött börtönben: jól kihasználta azt az időt, mert hatalmasból még hatalmasabb lett. Spadaro vajon csak biztonságot nyújtott neki? Vagy támaszt is?

– Szóval te ölted meg Carbonét? – érdeklődött Stefano.

Spadaro felnézett, és valami megcsillant a szemében.

– Igen.

– Gratulálok, egy féreg volt.

Spadarónak ökölbe szorult a keze az asztalon, és oldalra biccen-
tette a fejét, mintha egy hangra fülelne. Lehet, hogy *tényleg* örült a
pasas.

– Miért akarod tudni?

– Nem akarom – felelte Stefano. Lehalkította a hangját, de a töb-
biek természetesen figyeltek. – De mivel úgy tűnik, hogy szeretsz
csevegni...

Spadaro elgondolkodott ezen, majd elvigyorodott. Köszömlére
tette a ragyogóan fehér fogsorát, egészen az örlőfogakig. Ez nem volt
túl bizalomgerjesztő. Nem is tűnt túl természetesnek.

– Elmesélném neked. Ugyanabban a vendégházban alszom, ahol
te. Ugyanazon az emeleten, az utolsó szobában.

Hála istennek, Vince túl messze volt ahhoz, hogy hallja ezt. Egy
sicariótól ez leplezetlen fenyegetést jelentett. *Tudom, hol alszol. Eljö-
hettek, hogy lecsapjak rád.*

És mégis...

Jössz?

– Folyton ezt csinálod – rázta a fejét Stefano.

– És? – kulcsolta össze a kezét Spadaro, és előrehajolt az asztal
fölött. Hosszú, sötét pillák keretezték a fekete szemét. Szemöldöke
szinte egyenes volt, ugyanolyan fekete, mint a haja: fényes és fekete,
akár a nerc. – Nem tetszik?

Stefanónak ökölbe szorult a keze a szalvéta körül, amit aztán oda-
dobott a tányérra, ahogy felállt. Nem bírt ilyen közel lenni a férfi-
hoz. Nem bírta hallgatni a gúnyolódását.

Bár igazából nem gúnyolódás. Flörtölés.

Flörtölt vele a hülye buzi. Ahogy elindult, még mindig magán érez-
te a fekete szemek tüzeit. A mosdó felé vette az irányt, hogy mentse a

helyzetet, és bámulta, ahogy a szappan habja végigszánkázik a karamellsínű márványmosdón.

Megnézte a telefonját, ám olyan levelek várták, amikkel ráért később foglalkozni. Üzenet nem jött. Gyorsan megírta Donatának, hogy *rád gondolok*. A nő valamiért jobban értékelte a rendszeres szerelmes üzeneteket, mint a hatalmas virágcsokrokat vagy az ékszereket. De hát ki érti a nőket?

Kinyílt a mosdó ajtaja. Stefano egy pillanatig azt hitte, Spadaro jött utána, ami egyszerre töltötte el várakozással és félelemmel. De nem, csak az egyik fazon volt a sok közül.

Megrázta a fejét, szemügyre vette magát a tükörben, lecsippengett magáról egy képzeletbeli szösz, és tudta, hogy úgysem verhet át senkit. A fenébe is! Mi van ebben a Spadaróban, amitől ennyire zavarba jött? Az, hogy ő ölte meg Carbonét, aki a legközelebb állt a pszichopata fogalmához azok közül, akikkel Stefano valaha is találkozott? Vagy az, hogy nagyon is el tudta képzelni, hogy Falchit gyengéd szálak fűzik Spadaróhoz? El tudta képzelni, ahogy csókolóznak. Igen, talán erről lehetett szó. Spadaro pedig hencegett vele. Fitogtatta a befolyását, és hogy mennyire veszélyes.

Amikor a másik pasas kijött a vécéfülkéből, Stefano nagy nehezen elszakadt a tükörtől, és elhagyta a mosdót. Kifelé menet rezgett a telefonja.

Ezt örömmel hallom :-) – írta Donata.

Stefano mosolyogva visszarakta a mobilt a zakója belső zsebébe, majd egyenesen a konyha felé vette az irányt, ahol Luigi éppen nekilátott egy sajttal és sonkával töltött lepénykenyérnek. A *consigliere* szemlátomást élvezettel rágta az ételt.

Stefano akkor is mosolygott, amikor Luigi felvonta a szemöldökét.

– Csak szükségem volt egy kis egyedüllétre.

– Ez a várakozás... – szólalt meg Luigi okos és megértő tekintettel. – Én nehezebbnek találok, ha csoportosan várakozunk.

– Igen – dőlt neki Stefano a pultnak, és keresztbe fonta a karját.
– Ha bármi van, amiben tudok segíteni...

– *Il resto è nelle mani di Dio*⁶ – vont vállat Luigi. – A pap tegnap járt itt. Kérsz? – bökött az acélpultra a többi kenyér és sajt felé. – Ma reggel jött Bolognából.

– Persze, miért ne?

Luigi elhessegette, amikor megpróbált vágni magának egy kis sonkát, és higgadtan elkészítette neki a szendvicset. Pont olyat, amilyen két-három euróért kapható egész Bolognában. Sehol sincs olcsóbb és jobb kaja Olaszországban.

– Köszönöm – mondta Stefano. – Tudod, hogy Gianbattista miért nem jött el? – tette fel a kérdést, ami nem hagyta nyugodni.

– Igazándiból elküldte a helyettesét. Tudod, Spadaro nem csak egy gyilkos.

– Hát micsoda? – kérdezte Stefano.

– Jogi értelemben ő Battista örököse – mosolyodott el Luigi. – Egyesek azt mondják, hogy a fiának tekinti. Mások pedig...

– Mások pedig?

Stefanónak sikerült megütnie azt a hangsúlyt, hogy érdeklődést mutasson, ám ne túl sok kíváncsiságot.

– Gianbattista és Silvio apja, Paolo közeli barátok voltak annak idején. Semmi különös nincs abban, hogy Gianbattista nagybácsi és keresztapa szerepet tölt be Silvio életében.

Ja, persze. És te miért véded Falchi seggét?

– Barátok voltak?

⁶ Isten kezében van. (olasz)

– Paolo nyugdíjba vonult, állítólag három gyereket nevelt fel. Bár az a szóbeszéd járta, hogy talán nem tartotta meg az összes titkát. Amiről Paolót ismerve tudjuk, hogy abszurd.

Az *omertà*⁷ megszégése Paolo számára biztos halált jelentett volna. Ami még zavarba ejtőbb, hogy Falchi vajon miért fogadhatta örökbe egy esetleges *pentito*⁸ fiát?

– Ez aztán a történet – rázta a fejét Stefano.

Luigi befejezte az evést.

– Ne aggódj túlzottan Spadaro miatt. Gianbattista már nem dolgozik. Nem fogja ebbe beleártani magát.

Stefano elmosolyodott, és az ételre összpontosított. Még sok kérdés merült fel benne, a saját keleti parti maffiatörténelmi ismeretei túlságosan hiányosak voltak ahhoz, hogy valójában bármit is átlásson. Mindez még azelőtt történt, hogy teljes jogú maffiataggá vált volna. Néha örült, hogy távol van a New Yorkban központosuló hatalomtól. Habár ennek megvoltak a maga hátrányai, például a túl kevés potenciális szövetséges. Az oroszok kapcsán tényleg ráfért volna némi segítség.

– Igaz, hogy Spadaro ölte meg Diego Carbonét?

– Van egy elméletem, miszerint azért hunynak szemet Spadaro furcsaságai felett, mert titokban hálásak neki, amiért kiiktatta Carbonét – vett elő két poharat Luigi a konyhaszekrényből, lerakta őket a pult-ra, és mindkettejüknek töltött a Châteauneuf-du-Pape-ból. – Mások pedig csak szimplán félnek a pasastól, aki eltette Carbonét láb alól.

– Kösz – vette el Stefano a bort, és próbálta kiverni a fejéből Diego Carbonét. Legalábbis igyekezett. Egy szadista gyilkos volt, magas

⁷ A hallgatás törvénye a maffiában.

⁸ besúgó (olasz)

és sovány, kopasz, csupa csont és vadság. Az a fajta félelmetes gazfickó, akinek nem sikerült beilleszkednie a kifinomult társaságba; akit akkor hívtak, ha valami vérfürdőt kívánt. Stefano ránézett az órájára.

– Szerinted engem ma fognak hívni?

– Minden valószínűség szerint holnap reggel. Úgy tűnik, rád férne egy kis pihenés.

– Aha, késett a gépem valami badarság miatt – ivott még egy korty bort Stefano, és kiszúrta a konyha előtt flangáló Vince-et. – Kösz a társaságot, Luigi. Holnap találkozunk.

Luigi bólintott, és töltött még magának bort.

Stefano talán még ébren maradhatott volna egy kicsit, cseveghetett volna a többiekkel, viszont kimerült volt, és másnap frissnek kellett lennie. Egy zuhany és nyolc óra alvás pont megfelelőnek tűnt a számára.

A vendégház felé vette az irányt, ami nem volt kevésbé impozáns, mint a fő villaépület, ám az ottani vendégszobákat a nagykutyák kapták. Ott történt a komoly döntéshozatal és ármánykodás. Érdekes, hogy Spadaro a hátere ellenére sem a főépületben szállt meg. Talán sértésnek vennék a nagyfőnökök és a befolyásos emberek, ha egy alantas *sicariót* a család előkelő tagjaként kezelnének.

Vince követte Stefanót a szobájába, egy lépéssel lemaradva. Megadta neki a távolságot és a csendet.

A szoba nem sokban tért el egy nagyvárosi szállodai lakosztálytól. Vince hálósobája is innen nyílt, vészhelyzet esetére.

Vince-nek viszont mintha kételyei lettek volna.

– Nekem jó lesz a kanapé, főnök.

Stefano ellenőrizte az ablakokat és a bejárati ajtót. Nem érezte magát veszélyben, ugyanakkor a társaságot sem bánta.

– Rendben.

Gyorsan lezuhanyozott a márvánnyal borított fürdőszobában, fogat mosott és átöltözött. Mire előkerült, Vince már szedett-vedett ágyneműt varázsolt a kanapéból, és alsóneműre vetkőzött. Stefano küldött egy jó éjt üzenetet Donatának, aztán bebújt a takaró alá. Égve hagyta a lámpát, de lejjebb vette a fényerőt. Nem akart védtelenné válni egy sötét és ismeretlen szobában.

Furcsa és zaklatott álmai voltak. Bár nem emlékezett a részletekre, örült, hogy valami felébresztette.

Egészen addig, amíg rá nem jött, hogy mi az a valami: verekezés és zihálás hangjai. Felült, az éjjeliszekrényen heverő pisztolyáért nyúlt. A szíve úgy zakatolt, hogy émelygett tőle.

Két férfi birkózva igyekezett felülkerekedni egymáson a kanapén. Vince volt alul. Spadaro pedig felül.

– Kurvára ne mozdulj! – szegezte Spadaróra a pisztolyát Stefano. Spadaro nagyon lassan felemelte a kezét Vince nyakáról.

– Szállj le róla! – kelt fel az ágyból Stefano, miközben továbbra is Spadaróra szegezte a fegyvert, aki megfontoltan távolabb lépett Vince-től.

– Kibaszott seggfej! – kiabálta Vince, és a nyakát masszírozva le-tántorgott a kanapéről.

– Kötözd meg! – mondta Stefano.

Spadaro fekete szeme megpihent rajta. Jézus Mária, nem helyénvaló, hogy libabőrös tud lenni ettől a tekintettől! A hold és az éjjeliszekrényen álló kislámpa fényében Spadaro még valóságosabbnak tűnt a többi maffiózóhoz képest. Szögletes vonások, különös, nemtelen jelleg. A leghalványabb borostának sem látszott rajta nyoma, amitől valamiért még veszélyesebbnek látszott.

Vince megragadta Spadaro csuklóját, és jól meghúzta körülötte a kábelkötegelőt. A *sicario* nem csinált semmit, csak bámult, rezzenéstelen és lelketlen tekintettel.

Stefano közelebb lépett; a zsigereiben buzgott az adrenalin. Aztán még közelebb, és a Spadaro jobb hónaljánál lévő pisztolytartó felé nyúlt. Gyors kioldású pisztolytok volt; Spadaro Berettája egyetlen mozdulattal kiszabadult. Egyedi markolat, de semmi extra. Stefano átadta Vince-nek, aki kartávolságon kívül helyezte. Spadaro tekintete követte a fegyverét, ám ezt leszámítva egyetlen porcikája sem moccan meg.

– Miért vagy itt?

Spadaro megint Stefanóra irányította a figyelmét. Megint kiszípolozta az összes fényt a szobából. Carbone vajon látta ebben a szem-párban a saját halálát?

– Rohadt faszkalap – motyogta Vince. – Szóra bírjam?

Spadaro még csak rá sem pillantott Vince-re, viszont egy apró szemöldökemeléssel egyértelművé tette, mi erről a véleménye.

– Keress valami kötelet! – felelte Stefano. Túlságosan is tisztában volt vele, hogy Spadaro még megkötözött kezekkel is veszélyes. Most talán még jobban, mint valaha. – Te meg ülj le! – nyomta oda a pisztolyt Spadaro nyakához a nyomaték kedvéért, egyenesen a tarkóján lévő mélyedéshez.

Vince elsietett.

– Miért vagy itt?

...*te buzi.*

Spadaro leült a kanapéra. Óvatosan, ruganyosan. Csendben. Megfeszült a válla, a keze viszont laza volt annak ellenére, hogy milyen mélyen belevágott a húsába a műanyag kötöző.

Mihez kezdjen vele?

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

A teljes jogú maffiatagok maguk oldják meg a problémáikat. De Stefano nem ölhetette meg Spadarót – anélkül nem, hogy rábólintott volna annak főnöke, abban pedig erősen kételkedett, hogy Falchi megadná neki ezt. Amúgy igazából nem is nagyon akarta megölni Spadarót, aki szintén nem számíthatott segítségre. Senki másnak nem kell belekeverednie ebbe.

– Válaszolj már a kibaszott kérdésre! – nyomta oda a fegyver csövét a másik álla alá, egy hüvelykujnyi távolságra a fülétől. Spadaro nem reagált, csak oldalra biccentette a fejét, felfedve a nyakának és torkának ívét.

Stefano szárazon nyelt egyet, és szemügyre vette a hatalma alá került férfit. Ölbe tett kezek. Kirajzolódó kulcscsont. Szálkás, kidolgozott mellkas. Apró mellbimbók, amik egyértelműen látszanak a fekete póló alatt. Stefano bizsergett, hogy megérintse, hogy felfedezze ezt az észveszejtő testet, hogy összecsippentse a mellbimbókat, amíg még keményebbek nem lesznek... *Nem*.

Hála istennek, Vincent visszatért a kötéllel, mielőtt Stefano megbocsáthatatlan hibát követhetett volna el.

– Találtam a kerti kamrában – közölte Vince. – Kötözzem oda a székhez?

– Nem, kifeszítve akarom.

Ez még Stefano saját fülének is helytelenül csengett. Mégis kiszáradt a szája a tehetetlen és védtelen Spadaro gondolatától. Csak nem egy kis mosolyra húzódott Spadaro ajka? Vagy talán a Barracuda ki találta, hogyan tudna megmenekülni. Vagy egy hazugságot eszelt ki.

– Kötözd meg!

Vince körülnézett a szobában, majd a mennyezeti ventilátorra mutatott.

– Ez elvileg megtartja.